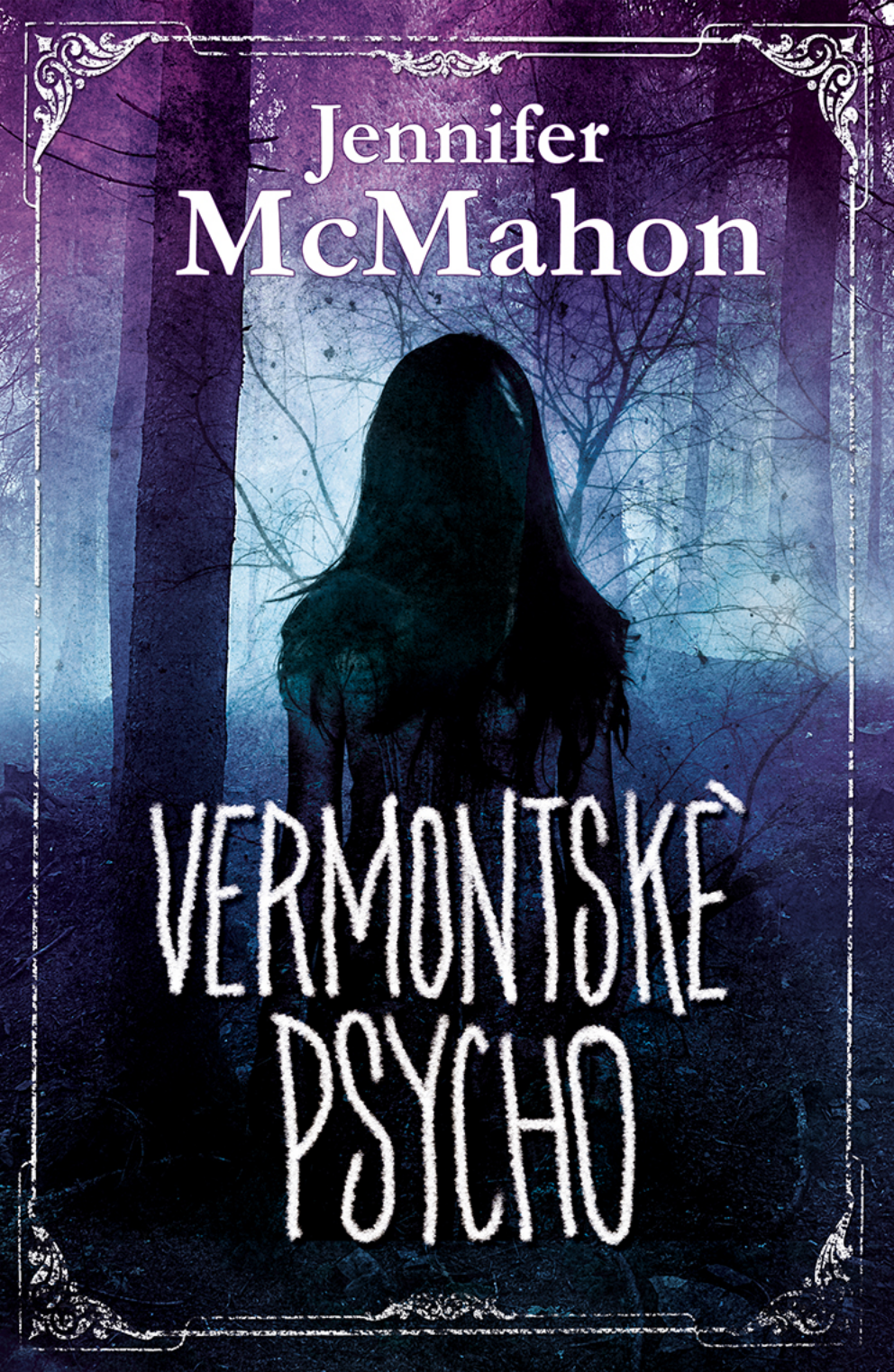

Jennifer
McMahon

VERMONTSKÉ
PSYCHO

Vermontské Psycho

Copyright © 2015 by Jennifer McMahon

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Václav Procházka, 2018

Cover © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2018

ISBN 978-80-7642-330-5 (pdf)

Vermontské Psycho

JENNIFER McMAHON

*Už je to dlouho, co jsem se pokusila přesvědčit svého mladšího bratra,
že za některých nocí, když spal, jsem se měnila v monstrum.*

Tohle je pro tebe, Tome.

{ 2013 }

Amy

Amy buší srdce a kůži má propocenou.

Soustřed' se, říká si.

Na tu věc ve věži nemysli.

Ví, že pokud na ni bude myslet příliš usilovně, nebude schopna udělat, co je třeba.

Shlíží na černobílou fotografii, kterou měla celé roky schovanou v zásuvce stolku u postele. Brala ji do ruky tolikrát, že je popraskaná, vybledlá a jeden roh má utržený. Jsou na ní její matka Rose a teta Sylvie, ještě jako mladé dívky. Mají na sobě letní šaty, ve kterých vypadají jako ze žurnálu, a stojí před plakátem, který zve na *světoznámý londýnský slepičí cirkus*. Každá drží v náruči vyplašenou slepici – ale tím jejich veškerá podobnost končí. Matka má unavené oči, zamračený výraz a rozčuchané tmavé vlasy. Sylvie vypadá nádherně – jako někdo, kdo vyrostl pro Hollywood. Světlé vlasy má dokonale upravené jako filmová hvězda a oči jí jen září.

Na zadní stranu fotografie kdosi naškrábal datum – červen 1955. Kdyby se Amy tak mohla vrátit zpátky v čas a varovat je před tím, k čemu má dojít! Varovat je, že jednoho dne vše povede k tomu, že zůstane sama, nebude mít na vybranou a udělá něco strašného.

Kouše se do rtu a uvažuje, co si o ní budou jednou, až bude po všem, lidé povídat.

Byla uvnitř zlomená – trochu jí přeskočilo. (Nejsou takové vlastně všechny ženy? Jako časované bomby?

Zejména ty, které jako ona přežívají díky poukázkám na jídlo a navlékají děti do obnošených obleků, koupených z druhé ruky, které jim nikdy úplně nepadnou.)

Co se pokazilo, pošeptají jedna druhé, až se v uličce mezi regály v obchodu se smíšeným zbožím budou probírat artyčoky a avokády.

Co ona vlastně byla za monstrum, zeptají se po několika sklenkách vína, až budou sedět v naklizeném pokoji Klubu čtenářů.

Jenže tihle lidé o skutečných monstrech nevědí nic. Nikdy nebudou muset volit tak, jako ona.

Zářivky v kuchyni bzučí a vrhají mihotavé stíny. Zhluboka se nadechne a podívá se z okna. Za štěrkovou příjezdovou cestou, vedle dvou polorozpadlých budov motelu se zprohýbanými střechami se naklání věž, jako by ztrácela rovnováhu. Před mnoha lety ji z cementu a kamene postavil její děda jako dárek babičce Charlotte. Její vlastní londýnský Tower.

Jako obvykle myslí na léto, kdy jí bylo dvanáct. Jak je to dávno! Myslí na Piper, na Margot a na den, kdy našli ten kufr. Od té doby už nikdy nic nebylo jako dřív.

Kde je Piper teď? Někde v Kalifornii, obklopená palmami a úžasnými lidmi se oddává životu, jaký si ona nedokáže ani představit. Najednou si s ní touží promluvit, svěřit se jí, požádat o odpuštění a říct: „Nechápeš, že jsem to musela udělat?“

Myslí na to, že kdyby Piper a Margot vypověděla celý příběh, jak se odehrál od nálezů toho kufru, možná by pochopily.

Ale ze všeho nejvíc si přeje najít způsob, jak je varovat.

Dívá se na starou fotografii, kterou drží v rukou, ze zásuvky kuchyňského stolu bere černý popisovač a na její spodek píše spěšný vzkaz. Pak snímek zastrčí do zadní kapsy kalhot a vykročí k oknu.

Hodiny na sporáku ukazují čtvrt na jednu v noci.

Z otevřených dveří věže dole se kolébavou chůzí vynořuje stín.

Je mimo čas.

Zamíří k chodbě, vezme za kliku hlavního vchodu (vskutku pošetilé gesto – zavřené dveře by jí přece nebyly k ničemu), zastaví se u skříně a vytáhne z ní dědovu starou vinčestrovku. S puškou v ruce stoupá po schodech, po kterých chodila celý život. Uvažuje, jestli za sebou neuslyší Piper a Margot, jak jdou za ní, něco jí šeptají, aby ji varovaly, aby jí – tak, jak to dělaly po celá léta – řekly, že by měla na všechno zapomenout, že žádný devětadvacátý pokoj neexistuje.

Jde pomalu, krok za krokem. Nechce běžet. Chce zůstat potichu a neprobudit rodinu. Co by si Mark pomyslel, kdyby se probudil a našel svou ženu, jak se plíží po schodech s puškou? Ubohý, bezradný miláček Mark! Neměla by mu prozradit tajemství motelu? Raději ne. Je lepší ho před vším uchránit – tak, jak to dokáže jen ona.

Pod nohama jí praská rozpukané dřevo. Myslí na verše, které ji naučila matka:

*Když klepat Smrt na dveře uslyšíš,
napadne tě, žes ji už viděl kdesi.
Sotva po schodech přikrade se blíž,
bude jak noční můra, která děsí.
Když potom svoji tvář v zrcadle zříš,
pochopíš, jak podobní oba jste si.*

Jason

V půl jedné a čtyři minuty v noci někdo zavolal. Jakási žena oznámila, že ze starého Tower Motelu znějí výkřiky a výstřely.

Jason si právě oblékal kabát, ale když to uslyšel, ztuhl. Po zádech mu přeběhl mráz a na srdci cítil tlak, jako by ho drtila něčí ledová ruka.

Amy.

I když měl po pracovní době a i když věděl, že Rainier a McLellan už vyrazili, aby zjistili, co se stalo, rozhodl se, že si cestou domů zajede. Podívat se tam nebude na škodu, řekl si. Věděl, že by se na to měl vykašlat, skočit do auta, odjet domů a vplížit se do postele k Margot. Měl by ji obejmout, položit jí ruku na břicho, aby ucítil, jak dětát-ko kope, a pak ji nechat spát.

Jedna věc ale byla, co by udělat *měl*, a druhá, co udělat *potřeboval*. Jakmile uslyšel onu zprávu, věděl, že musí zajet do motelu a zjistit, jestli je Amy v pořádku.

Byl tam do deseti minut. Přední světla jeho vozu ozářila vybledlý a zašlý poutač *Tower Motel, 28 pokojů, bazén, obsa-zeno*. Když projížděl po šterkové příjezdové cestě kolem pokroucené věže a budov se zatuchlými motelovými pokoji, kde se jako chlapec rád schovával, pocítil nevolnost. Uvědomil si, že se mu špatně dýchá.

Chová se jako hlupák!

Amyin dům stál na konci příjezdové cesty, asi dvacet yardů od nízkých motelových budov. Před ním parkoval

Rainierův a McLellanův hlídkový vůz. Hlavní vchod do domu byl otevřený. V celém domě se svítilo, takže působil oslnivě, ale zároveň tak, jako by v něm něco nebylo v pořádku – jako místo, kterému se raději pohledem vyhnete, nebezpečné, se špatnou pověstí.

Byl tady právě před týdnem. Amy mu zčistajasna zavolala na stanici. Řekla mu, že si s někým potřebuje promluvit, a zeptala se, jestli by nemohl přijít. To ho zarazilo. Od střední školy spolu nemluvili – ne *doopravdy*, jen si vyměnili lakonický, neosobní pozdrav, když na sebe náhodou ve městě narazili.

„Můžu se stavit během přestávky na oběd,“ odpověděl bez váhání.

Část jeho já věděla, že je to špatně – jak moc ji toužil vidět. Že zářil jako vánoční stromek proto, že se obrátila právě na něj. Uvažoval, jak by asi byla Margot zklamaná, kdyby jí o tom řekl, a tak se to rozhodl utajit. O čem nevěděla, to ji nemohlo ranit – navíc nešlo o nic tak hrozného, nebo ano? Jen se chystal navštívit dávnou přítelkyni, aby jí pomohl. Tím své ženě přece nijak neubližoval. Přesto mu hlavou vířil pocit viny jako neodbytný komár. *Máš ženu, kterou miluješ, a dítě na cestě*, připomínal mu vnitřní hlas. *Tak co si myslíš, že děláš?*

Když teď stál u otevřeného hlavního vchodu, zaslechl něco, co znělo jako srdceryvný sten. Na kůži po celém těle pocítil mravenčení. Rozepnul pouzdro s pistolí a vešel do předsíně. Dveře šatníku byly otevřené. Uvnitř viselo nad změtí bot několik pláštů do deště a špinavých bavlněných triček. Všiml si malých, odřením lesklých růžových tenisek, páru obnošených pracovních holínek, které určitě patřily Amyinu muži Markovi, a kožených sandálů, které měla Amy na sobě minulý týden, když se s ním setkala u dveří. „Jay Jayi,“ řekla poté, co ho objala – tak neobratně, že vybryndala trochu kávy z šálku – „jsem tak šťastná, že jsi tady.“

Ted' se rozhlížel po domě. Vpravo byl obývací pokoj, vlevo kuchyně a přímo před ním schodiště. Všechno tu páchlo zatuchlinou a bylo notně poničené. Tapeta, visící ze stěny, připomínala potrhané cáry kůže. Zahnědlý koberec (kdysi snad bílý?) byl plný skvrn, na mnoha místech propálený a prodřený až k prkenné podlaze.

Ničeho z toho si minulý týden nevšiml.

Jeho vysílačka zaskřehotala. Doug Rainier byl nahoře – Jason slyšel jeho roztřesený hlas jak v domě, tak o chvíli později jako ozvěnou i z vysílačky. „Tři oběti. Všechny mrtvé,“ oznamoval, aby vzápětí dodal šeptem: „Proboha! Do háje!“

Ještě dřív, než plně pochopil Rainierova slova, pocítil Jason, jak mu stoupá hladina adrenalinu. Schody vyběhl po dvou, pravou ruku položenou na pistoli.

Amy.

Kde je Amy?

Pohled na konec schodiště ho téměř srazil do kolen. Musel se přidržet stěny, aby neupadl.

Nikdy nic podobného neviděl.

Nikdy neviděl tolik krve.

Tohle neudělal výstřel z pušky.

Všude v hale byly rudé stopy. Doug Rainier klečel u jedné z obětí a zvracel. Jason se k nim sotva dopotácel. Tělo bylo obrácené tváří k podlaze. Dlouhé světlé vlasy mu zakrývaly celou hlavu. Vedle v tratolišti krve, připomínající malé jezírko, ležela puška. Jason cítil v ústech i nose štiplavý zápach a kovovou pachutí.

„Ježíši Kriste!“ vydechl ta slova a svezl se ke stěně.

I když oběti nebylo vidět do tváře, poznal, o koho jde. A věděl, že dotyčná je mrtvá. Pravou ruku měla vsunutou pod hrud', levou nataženou. U lokte jí ležel útržek papíru. Naklonil se blíž – ne, nebyl to papír, byla to fotografie – černobílá podobenka dvou děvčat, přes kterou se táhl nápis „29 pokojů“. Přivřel oči. Vnitřní hlas mu říkal, že to určitě něco znamená, že to určitě bude záchytný bod.

Jenže on se zaměřil na něco jiného – na Amyinu ruku, poddajnou a bledou jako vosk. Třpytil se na ní snubní prsten – zrovna jako minulý týden, když se natahovala přes kuchyňský stůl, aby mu potrásla pravicí.

„Nemůžu to říct nikomu jinému než tobě, Jay Jayi,“ řekla tehdy, oči zalité slzami. „Přisahám, mám pocit, že začínám bláznit.“

„Hawke?“ ozvalo se náhle. Jason zvedl hlavu a uviděl Bruce McLellana, který se objevil ve dveřích ložnice na opačné straně haly. „Co tu sakra děláš?“ Jason nemohl mluvit, dýchat ani odvrátit pohled Amy.

„Pamatuješ, Jay Jayi, jak jsi mi psal dopisy tajným kódem, když jsme byli ještě děti?“ zeptala se a on přikývl. Samozřejmě, že si to pamatoval. Pamatoval si všechno.

„Někdy jsem dělala, že jim nerozumím,“ dodala. „Ale rozuměla jsem jim vždycky. Vždycky jsem věděla, co píšeš.“

„Hawke, potřebuju tě tady, hned!“ vyštěkl McLellan. Jason se konečně odvrátil od Amy a vykročil halou. Měl pocit, jako kdyby byl svým vlastním duchem.

Když vešel do ložnice, uvědomil si, že tohle býval Amyin pokoj. Pamatoval si, že jako chlapec stával ve stínu příjezdové cesty, díval se nahoru do jejího střešního okna a doufal, že mu věnuje aspoň letmý pohled.

Teď zběžně přehlédl místnost: huňatý růžový kobereček uprostřed podlahy ze širokých, bíle natřených prken, prádelník se skromnou sbírkou skleněných a plastových zvířecích figurek, vystavených navrchu, neustlaná postel se zmuchlanou prošívanou přikrývkou, posetou růžovými a purpurovými puntíky, polštáře a plyšová zvířata, poházená po zemi.

Uprostřed místnosti stál McLellan a oběma rukama svíral pistoli. Pokynul hlavou směrem k podlaze. Stopa drobných krvavých otisků vedla k oknu.

„Tamhle,“ zašeptal. Tvář měl zarudlou a propocenou. Jeho hlas zněl chlapecky a vystrašeně. „Na střeše.“

Jason přikývl a pomalu přešel pokojem s připraveným revolverem. Ruce se mu třásly.

Opřel se zády o zeď vlevo od otevřeného okna a poslouchal. Slyšel tiché sténání. Úpění. Zvenku, ze střechy.

V dálce zahoukaly sirény. Brzy tu budou další policejní auta. Mohl by počkat. Ale co když tam někdo je? A co když je zraněný?

„Londýnská policie!“ zvolal. „Víme, že tam jste. Sejděte dolů a držte ruce tak, abych na ně viděl.“

Bylo slyšet škrábání a drobné kroky, ale nikdo se neobjevil.

„Jdu ven,“ procedil skrz zuby co možná nejtišeji. McLellan přikývl. Zůstal stát na místě a zbraní jistil otevřené okno.

Jason se s pistolí v ruce protáhl otvorem a vylezl na střechu. Přikrčil se a rozhlédl doprava a doleva, aby střechu prozkoumal.

Ve tmě se zaleskl pár očí, zableskl pramen světlých vlasů.

Cítil, jak se mu pistole vysmekla. Slyšel, jak narazila do střechy a s řinkotem po ní sklouzla. Amy? To není možné! Ale byla to ona. Vypadala, jako když ji potkal poprvé. Vyzáblé nohy a bujná kštice vlasů.

Najednou mu zase bylo dvanáct – zase to byl ten vytáhlý, neohrabaný kluk, zírající na dívku, která v sobě skrývala všechna tajemství, o kterých kdy snil.

„Hawke?“ zavolal McLellan z pokoje. „Co se tam děje?“

Jason přivřel oči, aby přivykl tmě, a znovu pohlédl na dívku. Vypadala jako Amy, ale nebyla to Amy. Byla to její dcera. Seděla v podřepu vedle pokrouceného komína, ze kterého se už odrolila skoro všechna malta, a jednou rukou se o něj opírala, aby udržela rovnováhu. Blondaté vlasy měla rozčuchané, rty se jí chvěly a oči poulila strachy. Na sobě měla světlé pyžamo, lesknoucí se v měsíčním světle.

„Pamatuješ se na mě? Jsem Jason,“ řekl a vzal ji za ruku. „Odvedu tě odsud.“

Piper

Piper se mračila na velkou jámu, která hyzdila její maličký dvorek za domem.

Tomuhle místu věnovala spoustu práce. Zvelebila zanedbaný trávník a z řady rostlin, odolných proti suchu – rozchodníků, šalvěje, košťavy, různých travin a slézu – vytvořila malý park. K nevelké terase, zastíněné stromem avokáda, kde občas vysedávala s dobrou knihou a sklenkou savignonu, svedla štěrkovou pěšinu.

Ale k čemu to všechno? Teď tu byli zvědaví a otravní sousedé (jak velká by musela ta jáma být, aby je všechny pohltila?) a také její těhotná sestra Margot, která se při chůzi kolébala jako opilý tučňák a co chvíli ztratila rovnováhu.

Jason tu nebyl. Zlobilo ji to, ale nepřekvapovalo.

„Buď opatrná,“ varovala sestru, zrovna když avokádo pohltila země, a hned věděla, že měla mlčet. Myšlenky i slova mají velkou moc – a když nepotlačíte vlastní strach, hrozí nebezpečí, že ho probudíte k životu.

Jako by to Piper přivolala, Margot klopýtla – právě ve chvíli, kdy se ocitla příliš blízko okraje. Piper k ní natáhla ruku, ale bylo už pozdě. Margot se zřítila do jámy, která byla stále větší a větší, schopná pohltit cokoli, a dopadla tak hluboko, že ji ani neslyšeli vykřiknout.

V dálce se rozezněly sirény. Ale zněly nějak zvláště. Skoro jako hudba.

Piper otevřela oči a zjistila, že leží ve své posteli.

Převalila se na bok a pohlédla na hodiny. Bylo půl páté a dvě minuty ráno. Pokojem se linula Madonnina píseň *Like a Prayer*. Takhle jí zvonil telefon, když volala Margot.

„Proboha,“ vydechla Piper a vyskočila z postele. Dítě! Ve Vermontu bylo půl osmé. Margot by takhle brzo ráno nevolala, kdyby se nepříhodilo něco opravdu zlého.

Popadla telefon, který nechala na prádelníku.

„Margot?“ řekla jen. Obávala se, aby to nebyl Jason a neoznámil jí něco hrozného. *Žtratili jsme je oba*. Nic horšího už by to být nemohlo. Při představě, jak její sestra padá do žumpy a ona se ji snaží zachytit, ale sáhne do prázdna, jí přeběhl mráz po těle.

„Piper?“ ozvala se Margot, a Piper cítila, jak jí spadl kámen ze srdce. Ale obavy se vrátily, když slyšela sestřin rozechvělý hlas, který pokračoval: „Omlouvám se, že jsem tě vzbudila. Něco se stalo.“

„Dítě?“

Margot byla osm a půl měsíce v jiném stavu. Bylo to její třetí těhotenství. První skončilo potratem v šestnáctém týdnu a druhé narozením mrtvého dítěte ve třicátém. Byl to chlapec, kterému chtěli dát jméno Alex. Zkusili to s Jasonem znovu, přestože ona už předtím prohlásila, že pokud ztratí i tohle dítě, žádné další nebude. Už by to zkrátka nezvládla.

„Ne, ne. Dítě je v pořádku.“

„Jason?“

„Ne. Jde o Amy. Ona... Bože, Piper, to je hrůza.“ Margot plakala.

„Ježíši, co se stalo?“ zeptala se Piper. Otočila vypínačem a před prudkým světlem přivřela oči. Pokoj se probudil k životu – široká postel se sněhobílou prošívanou přikrývkou, staré houpací křeslo v rohu, prádelník z javorového dřeva a zrcadlo, visící nad ním. Podívala se na svůj odraz – tvář měla bledou a vyděšenou, a v bílé noční košili vypadala jako duch, mlhavý, éterický, z jiného světa.

Její sestra popotáhla nosem a začala vzlykat. Teprve po chvíli byla schopna znovu mluvit, i když jen v útržkovitých větách a roztřeseným hlasem.

„Minulou noc... Říkají, že Amy v motelu zastřelila a zabila Marka, jejich syna Leviho a pak sebe. Lou – jmenuje se tak její dcera? – žije. Policie ji našla na střeše. Vylezla oknem a schovala se tam. Neumím si představit, jak...“ Margot selhal hlas.

Piper neříkala nic. Nemohla se pohnout. Nemohla popadnout dech.

Margot po chvíli pokračovala.

„Kdyby je byla jenom zastřelila, Piper. Byli... rozřezaní na kusy. Zmasakrovaní.“

Margot znovu začala plakat a polykat slzy. Piper se s námahou zhluboka nadechla. Kromě šoku a rány, kterou jí tahle ztráta zasadila, tu byl ještě jeden pocit, který se dral na povrch – strach.

Pohlédla na zarámovanou fotografii na prádelníku. Byla na ní Amy. Stála mezi Piper a Margot, držela je kolem ramen, pihovatá tvář jí zářila úsměvem. Všechny tři dívky vypadaly neuvěřitelně šťastně a rozjařeně, jak stály na dně vypuštěného bazénu s bílými kolečkovými bruslemi na nohou. Tuhle fotografii měla doma v ložnici, když byla malá, v pokoji studentské koleje i v každém bytě i domě, kde od té doby bydlela.

„Kdy jsi s Amy mluvila naposled?“ zeptala se Margot. I když to v telefonu praskalo, její hlas zněl klidně, jako by přicházel ze vzdálené rozhlasové stanice.

„Nedávno,“ odpověděla Piper. Pokoušela se o ni zvrát a zvedal se jí žaludek. Navíc měla pocit viny. Margot na ni celá léta naléhala, aby se víc snažila Amy přiblížit. Ale Amy dala po onom létu jasně najevo, že nechce, aby zůstaly přítelkyněmi. Nepřestaly se stýkat úplně – příležitostně si posílaly vánoční pohlednice s neosobními vzkazy, ke kterým Amy tu a tam přidala některou

z rezervovaných školních fotografií svých dětí na kolorovaném pozadí. Psaly si na Facebooku a občas si slíbily, že se brzy sejdou. Ale pokaždé, když Piper po pár letech přijela do Londýna navštívit Margot, musela Amy pracovat, děti byly nemocné nebo Piper přijela jen na otočku, pomoci vymalovat dětský pokoj. Čas zkrátka letěl příliš rychle. Ať už se vymlouvaly na cokoli, nikdy se spolu nesešly. *Příště*, slibovaly si. *Příště*.

Asi musela dát Margot za pravdu – měla se víc snažit. Měla Amy občas zavolat, zeptat se, jak se daří dětem, jak to jde Markovi v práci – prostě si popovídat, jak to ženy běžně dělají. Často si to koneckonců představovala. V duchu s Amy nepřetržitě konverzovala celá léta. Podle ní by se právě Amy měla dovídat důležité novinky jako první – o Piperiných vztazích a rozchodech, o rostoucích úspěších produkčního studia, které před šesti lety založila s kamarádkou Helen, a o bulce na prsou, která ji vloni nahnala strach, ale pak se ukázalo, že je benigní. Ve skutečnosti však Piper nikdy nezvedla telefon. Snazší a pohodlnější bylo mluvit s Amy v duchu – s tou Amy z dětství, nikoli s tou dospělou, která už měla dvě děti, jejichž jména si Piper nikdy pořádně nepamatovala, a manžela, jehož znala jen z fotografií na Facebooku.

Zírala upřeně na snímek na prádelníku a snažila se vzpomínout si na onen šťastný den, ale jediné, co se jí vybavilo, byl zvuk koleček jejich bruslí, drhnoucích o dno bazénu, vůně Amyina parfému a pocit naprostého bezpečí, který v ní vyvolával způsob, jakým ji Amy držela kolem ramen. Kdo je to tenkrát fotografoval? Nejspíš Amyina babička. Snímek byl pořízený pod podivným úhlem, jako by se Země toho dne vychýlila ze své osy.

„Je tu ještě něco,“ vydechla Margot do telefonu. Hlas měla zastřený a roztřesený. „Něco, co říkal Jason.“ Jason byl jedním z policistů na malém londonském policejním oddělení. Piper si nedokázala představit, jak se ve městě,

kde byly těmi nejtěžšími zločiny pytláctví a občasná loupež, vypořádají s něčím tak strašným, jako je vražda a sebevražda.

„Co říkal?“ vyzvídala.

„Říkal, že na místě činu našli starou fotku...“

„Fotku?“ Piper na chvíli napadlo, že Margot mluví o její fotografii – o té na prádelníku.

„Jo. Vypadá jako ta, co jsme objevily tehdy v létě. Pamatuješ?“

„Pamatuju,“ vydechla Piper. Pamatovala si to až příliš dobře. Amyina matka a teta Sylvie jako děti, oblečené do staromódních šatů a tisknoucí k hrudi vypasené slepice. Bylo to pár let předtím, než Sylvie zmizela. Takže jiná fotografie jiných dívek... jiných nevinných dětí.

„Někdo na ni něco *napsal*. Ale ve zprávách se o ničem takovém nemluvilo,“ pokračovala Margot. „Zatím ještě ne. Nikdo na policejním oddělení nechápe, co se to děje. Existuje teorie, že se Amy pomátla. Jason se mě ptal, jestli mám nějakou představu, o co vlastně jde, a já mu řekla, že ne. Ale myslím, že ví, že jsem lhala.“

Piper cítila, jak se jí stahuje hrdlo. Ztěžka polkla a pak se přiměla k otázce. „Co tam stálo?“

Následovala dlouhá odmlka. Konečně její setra promluvila.

„Devětadvacátý pokoj.“

„Ježíši!“ ulevila si Piper a zalapala po dechu. Měla pocit, jako by se s ní místnost naklonila na stranu. Najednou jí zase bylo dvanáct a bruslila na dně starého bazénu po oprýskaném cementu, ze kterého se už odlupovala barva. Nad ní objížděla okraj bazénu Margot. Amy mezitím šeptala Piper do ucha nějaké tajemství. Měla horký dech a slova zněla zoufale.

„Přiletím nejbližším letadlem,“ slíbila Piper. „Nedělej nic. A nikomu ani slovo. Ani Jasonovi. Ne, dokud tam nebudu. Slibuješ?“

„Slibuju,“ řekla Margot. Její hlas zněl jakoby zdálky – byl jako papírový drak na konci dlouhého provázku, který Piper sotva udržela v rukou.

{ 1955 }

*Pan Alfred Hitchcock
Paramount Pictures
Hollywood, Kalifornie*

3. června 1955

Vážený pane Hitchcocku,

jmenuji se Sylvia Slaterová a je mi jedenáct. Bydlím v Londonu ve Vermontu, kde moji rodiče vedou Tower Motel na Route 6. Ve škole dostávám samé jedničky, a můj učitel, pan Olson, říká, že už čtu a píšu jako středoškolačka. Táta mě učí pomáhat mu s účetnictvím, někdy mě dokonce nechá psát denní záznamy do velké účetní knihy.

Až vyrostu, chci být herečkou, nebo dokonce režírovat filmy jako vy. Jsou nějaké holčičí režisérky? Moje sestra Rose říká, že si nemyslí, že jsou, ale jí je teprve osm.

Víte, musím vám říct, že moje sestra Rose je trochu divná. Pořád se na mě dívá a mě to začíná otravovat. Máma říká, že na mě žárlí, a táta, že má velkou představivost. Čestně, neumím si představit, co se jí honí hlavou. Běhá kolem motelu v roztrhaných šatech s rozčuchanými vlasy, její nejlepší kamarádkou je smutná stará kráva jménem Lucy, a ještě má tu drzost mi říct, že jsem hloupá, když se chci jednou stát herečkou.

Založila jsem si sešit, který mám plný fotek slavných herců a hereček, co jsem si vystříhala. Občas to, co jsem si tam nalepila, ukážu strýčkovi Fentonovi. Jste jeho oblíbený režisér. Viděl každý váš film. Byl to jeho nápad, abych vám napsala, protože mám námět na film. Ale musím vás varovat, je opravdu děsivý.

Loni k nám přijela z Anglie na návštěvu babička Oma. Vyprávěla mně a Rose hrůzostrašné historky. Rose je milovala, ale já je nenáviděla. Měla jsem z nich noční můry.

*Vyprávěla nám příběh, který nikdy nezapomenu. Pří-
sahala, že je to pravda. Je to ta nejděsivější věc, jakou
jsem v životě slyšela.*

*Pane Hitchcocku, než vám řeknu víc, potřebuju něco
vědět: věříte na duchy?*

S upřímným pozdravem,

*slečna Sylvia A. Slaterová
The Tower Motel
Route 6, č. 328
London, Vermont*

Rose

Rose se podívala na svou sestru Sylvii a pak roztáhla opo-
nu, kterou spolu zavěsily na prádelní šňůru u domu, a ona
vešla na jeviště. „Dámy a pánové,“ pronesla Sylvie hlasem
reklamního producenta, „vítejte v jedinečném, světozná-
mém londonském slepičím cirkusu!“

Položila jehlu na desku na gramofonu, který spustil pí-
seň skupiny Crew Cuts *Sh-Boom, Sh-Boom*. Začala se ladně
pohupovat sem a tam. Při každém kroku jí kudrnaté vlasy
poskočily. Měla je stažené dozadu bílými sponami. Před
představením si vždycky vlasy smotala do natáček – mys-
lela si, že musí vypadat jako Doris Dayová.

Rose si setřela pot z čela a škvírkou v oponě se podívala
na obecnstvo – matku s otcem, strýčka Fentona, rybáře
Billa Novaka, párek ostýchavých mladých lidí, projíždějící
tudy do Nového Skotska na líbánky, a čtyřčlennou rodinu
z New Jersey – rodiče, chlapce a děvče – kteří byli právě na
cestě do Maine, kde se chystali týden tábořit. Lidí, pro kte-
ré dívky hrály, nebylo mnoho, ale ani zanedbatelně málo.
Na čtvrtek to nebylo špatné. Nejvíc diváků samozřejmě
mívaly v pátek a sobotu, kdy se motel zaplnil. Ostatně na
počtu diváků nezáleželo – děvčata by hrála třeba i pro jedi-
ného hosta. Otec prohlásil, že se vyplatí každé představení,
i kdyby ho měl zhlédnout jen jeden člověk.

„Nikdy nevíte, kdo to může být,“ řekl jim. „Třeba to
bude lovec talentů. Nebo reportér. Možná má doma stovky
přátel, kterým řekne o představení i o motelu.“

Otec seděl v první řadě, předkloněný, s lokty na kole-
nou. Jedním zdravým okem děvčata bedlivě sledoval, za-
tímco druhé přivíral, schopen rozeznat jen matné stíny.
Oblečen byl do bílé košile s vyhrnutými rukávy a kalhot
s kapsou napěchovanou krabičkou cigaret Lucky Strike,
perem, tužkou a malým poznámkovým blokem. Vlasy měl
ostříhané nakrátko a uhlazené brilantinou.

Byl to nejpohlednější muž, jakého Rose znala. Sylvie
říkala, že vypadá jako Gary Grant, o kterém tak ráda četla
v novinách a časopisech, jež někdy zůstaly na pokojích po
hostech. Přemluvila ho, aby předplatil týdeník *Life*, a peč-
livě prolistovala každý výtisk, jakmile se objevil ve schrán-
ce na dopisy. Tento týden byla na titulní straně fotografie
Henryho Fondy v jeho novém filmu *Pan Roberts*.

Rose věděla, že jestliže film dorazí do Londonu –
a matka s otcem ho schválí – Sylvie přemluví strýčka
Fentona, aby ji vzal na sobotní odpolední představení.
Fenton také miloval filmy, do kina chodil tak často, jak
jen mohl. Se Sylvií vedl živé hovory o režisérech a filmo-
vých hvězdách. Filmy, na které ji nemohl vzít, dokázal
popsat scénu po scéně. Byl to jeho nápad, aby si Sylvie
založila sešit k nalepování výstřižků. Ona pak celé hodi-
ny trávila nad časopisy a novinami, aby z nich vystříhala
fotografie svých oblíbených herců a vlepila je do sešitu.
Také si psala poznámky, vedla si seznam filmů, které vi-
děla nebo chtěla vidět, a dokonce si zapisovala nápady,
jak by je sama natáčela.

Rose občas mohla na sobotní odpolední představení
s nimi, ale většinou ji jako příliš malou nechali doma, a tak
pomáhala matce s úklidem a šitím. Upřímně řečeno, ani jí
to moc nevadilo. Matka jí často vyprávěla, jak se potkala
s otcem – a její vyprávění bylo skoro tak poutavé jako filmy.

Rose si to ráda představovala. Široké plátno a na něm
její rodiče. Otec leží na lůžku anglické nemocnice, potlu-
čený a raněný, ale pořád stejně pohledný – i poté, co jeho

letadlo sestřelili. Matka, podobná andělu, oblečená do bílé naškrobené uniformy zdravotní sestry, mu mění obvaz na poraněném oku.

„Pomalů jsem to začínal vzdávat,“ pověděl děvčatům, když se ptala na jeho verzi příběhu. „To poslední, co jsem chtěl, bylo vrátit se domů jako poloslepý farmář. Měl jsem pocit, že se můj život chýlí ke konci. Ale pak se objevila vaše matka. Charlotte, vaše maminka, byla nejhezčí děvče, jaký jsem kdy viděl.“

Rose se při téhle vzpomínce pokaždé usmála. Představila si matku, mladou a půvabnou, jak vstupuje na scénu a všechno mění – ženu, o které otec říkal, že je neobyčejně krásná. Sotva tohle vyslovil, Rose si ho představila v džungli, jak se na kraji vodopádu natahuje pro vzácnou orchidej, pečlivě ji vytrhává i s kořeny, vkládá do květináče a odnáší domů v naději, že se jí tu bude dařit.

„Ptal jsem se vaší matky, odkud je. ‚Odsud, z Londonu,‘ odpověděla. Začal jsem se smát a řekl jsem: ‚Jaká náhoda! I já jsem z Londonu.‘“

„To je vážně romantické,“ dodala Sylvie. „Kluk z Londonu potká holku z Londonu. Jako by to tak mělo být.“

Život by rájem mohl být, kdybych tě do něj uměl vzít, zaznělo v podání Crew Cuts z desky na malém přenosném gramofonu, který Sylvie přinesla z jejich pokoje.

„Představuju vám slečnu Matildu, hvězdu našeho představení,“ oznámila. Vedla svou rodajlendku po jevišti a cestou jí sypala rozinky. Matilda ji následovala k dřevěné plošině mezi dvěma polínky, opatřené z každé strany žebříkem. V podstatě šlo o provazolezecké číslo, i když děvčata použila místo provazu úzkou dřevěnou desku. Naučit slepici chodit po provaze bylo nad jejich síly.

Na Sylviin pokyn vylezla Matilda po žebříku na pravé straně, přešla přes desku a po žebříku nalevo slezla. Když byla dole, rozezněla úderem zobáku malý zvonek, který tu visel.

Diváci začali tleskat a nešetřili úsměvy. Sylvie přiměla Matildu k úkloně, která vyvolala další potlesk. Zvedla hlavu a usmála se. Zpod jedné ze spon se jí uvolnily vlasy a několik pramenů se jí svezlo do čela. Chlapec, který seděl na krajním sedadle, na ni hleděl se zasněnými očima – právě takhle se na ni lidé obvykle dívali. Působila na ně stejně jako na aktérky slepičího cirkusu – sledovali ji upřeným pohledem, dychtiví udělat, o co je v příští chvíli požádá.

I když Sylvie dokázala uchvátit slepice a s nimi celý zbytek světa, Rose Slaterová zůstávala vůči jejímu kouzlu netečná. To ale neznamená, že se Sylvie nesnažila.

Strýček Fenton jí dal k Vánocům knihu *Jak zvládnout umění a vědu hypnózy*. Prostudovala ji od začátku do konce, podtrhla si některé pasáže a na okraje stránek připsala vlastní poznámky. Fenton se domníval, že by mohla některé techniky využít při práci s ptáky, to ona ale odmítla a trvala na tom, že je vyzkouší na Rose.

„Dívej se upřeně na můj prst. Ucítiš, že jsi stále ospalejší. Budu odpočítávat od deseti k jedné. Až dojdou k jedničce, budeš tvrdě spát, ale uslyšíš každé moje slovo.“

Nikdy to nefungovalo, ale Rose předstírala, že ano. Sledovala Sylviin prst, přivírala oči, mluvila a pohybovala se, jako kdyby byla v transu. Říkala nesmysly, kvokala jako slepice a dělala všechno, co jí Sylvie poručila. Dělat si ze Sylvie blázný a nechat ji si myslet, že sestru ovládá, pro ni byla velká legrace. Milovala pocit, že má moc kazit tuhle hru a nakonec přiznat, že všechno jen předstírala. Sylvie, ta chytřejší z nich, krásná a šarmantní, jen mávala prstem ve vzduchu jako hlupačka.

Rose byla protikladem své sestry – neobratná, při těle, s věčně rozcuchanými tmavými vlasy. Patřila k dětem, o které sotva zavadíte pohledem. Byla Sylviiným matným stínem. Kdykoli si byla jistá, že ji nikdo nevidí, využila příležitosti a vyplázla na sestru jazyk.

Zatímco Sylvie s Matildou bavily obecenstvo, Rose připravovala své vlastní číslo. Její Petunia byla plymutka, kterou Rose naučila balancovat na kolečkové brusli, tažené za provázek po jevišti. Tím nejlepším na ní byl kostým – šatičky z pruhované bavlněné tkaniny a klobouček, který jí Rose připnula sponkami k peří.

„Jsme na řadě, děvče,“ zašeptala Rose a pohladila slíпку pro štěstí. Nabrala z krabice hrst sultánek a spustila své číslo. Jak vedla Petunii přes jeviště, kovová kolečka bruslí chřestila po podlaze.

Strýček Fenton uznale zapískal. Ve skutečnosti nebyl Rosin strýc, ale otcův vzdálený bratranec, mnohem mladší než on. Teprve nedávno mu bylo devatenáct. Na sobě měl obvyklé oblečení – zaprané tričko s krabičkou cigaret za vyhrnutým rukávem, modré pracovní kalhoty a těžké černé holínky. V zadní kapse obvykle nosil tenkou knížku v měkké papírové vazbě, kterou koupil v antikvariátu – science-fiction, detektivku nebo někdy i western.

Pomáhal otci v motelu. Bydlel za domem v maringotte, na jejíž koupi mu otec přispěl. Když zrovna nečetl, něco opravoval, sekal trávu nebo si stavěl motorku z dílů, které posbíral, kde se dalo. Děvčata mu občas pomáhala. Slíbil jim, že až motorku postaví, vezme je na projížďku. Uvažoval, že by k ní připojil sajdkáru, aby se svezli všichni tři.

Po chvíli dívky vyvedly z klece za oponou Sunshine, velkou, urostlou černou slepici. Všechny tři slepice pak začaly tancovat, nakrucovat se a vířit v pečlivě choreograficky připravených kruzích. Přitom se občas nemotorně srazily. Dívky je vodily po jevišti rozinkami. Každá slepice měla klobouk a hedvábný šátek.

„A teď nastává velké finále,“ oznámila Sylvie. „Využijí síly hypnózy a všechny tři slepice uspím. Potřebuji, aby obecenstvo zachovalo absolutní ticho. Jen se dívejte – a budete ohromeni.“

Rose držela Matildu a Petunii těsně u sebe. Sylvie přidržovala Sunshine levou rukou. V pravé držela hůlku (říkala jí „kouzelná slepičí hůlka“), kterou opsala ve vzduchu před slepicemi několik kruhů. Pak před každou z nich nakreslila na podlaze přímku. Jak slepice upřeně sledovaly hůlku a linku, postupně se uvolnily a úplně zklidnily. Sylvie je jednu po druhé zvedla a obrátila na záda, kde zůstaly ležet se zavřenýma očima a zvednutýma nohama. Diváci byli u vytržení. Sylvie se na ně hrdě usmála, pak lusкла prsty a poručila hlubokým hlasem: „Probudte se!“ Všechny tři slepice vyskočily, vzpřímily se a rázem byly plné života.

„Tah-dah,“ řekla Sylvie a dlouze a hluboce se uklonila. V pravé ruce dosud držela „kouzelnou“ hůlku.

Matka hleděla do země a mnula si okraj šatů, až z nich vytáhla několik nití. Ale otec vesele tleskal a odměnil dcery nadšeným úsměvem. Strýček Fenton se dal do hlasitého smíchu a plácal se přitom do kolen. Mladí novomanželé zdvořile zatleskali a pak se odebrali do svého pokoje. Paní domu z New Jersey se natáhla k manželovi a vzala ho za ruku. Ten se na ni usmál, jako by svým úsměvem říkal *Vě-říš tomu?* Jejich snubní prsteny se blýskaly ve slunci. Děvče řeklo bratrovi: „Až se vrátíme domů, musíme si taky pořídit nějaký slepice,“ rozhodlo. Na ta slova se rodiče dali do smíchu.

„Pěkné představení, děvčata,“ řekl otec. Z kapsy vytáhl zápisník a něco si do něj poznamenal. Vždycky měl skvělé nápady, díky kterým dokázal vydělat peníze a rozšířit, zvelebit a zdokonalit motel – nápady, které by dokázaly měnit svět.

„Půjdu připravit večeři,“ řekla matka, zrak upřený na ptáka v Sylviině náručí. Neměla slepice zrovna v lásce. Pokládala je za špinavé a hloupé. Občas si dokonce dělala starosti s chorobami, které by od nich děvčata mohla chytit – například salmonelu. Rose uvažovala, jak lze chytit nemoc od slepice. Změnilo by to člověka na rybu? A jak by se to

opravdu stalo? Narostly by mu žábry a šupiny? Přestal by být schopen dýchat vzduch?

„Dneska je můj novinový večer,“ připomněla jim matka. Každý čtvrtek po večěři musela děvčata uklidit v kuchyni a sama se uložit do postele. Otec pak v kanceláři kontroloval účty a ona se vydávala na svou pravidelnou schůzku. Spolu s několika členkami londonského Dámského klubu dávala dohromady týdeník *The London Town Crier* plný novinek, receptů a inzerátů. Matka byla jeho redaktorkou. Každý čtvrtek večer připravovaly vydání na příští týden.

Sylvie se vydala do chlěva za Lucy. Dětem hostů dovolila mazlit se s Petunií. Otcové spolu zatím rozmlouvali, radili se a pokušovali. Mluvili o stavbě dálnice a o tom, jak brzy budou moci projíždět Londonem po spojce přes White River až ke kanadské hranici. Otec zavrtěl hlavou a řekl tlumeně: „Pro město to není dobré. Nikdo už nebude jezdit po Route 6.“

Chlapec, který si právě hrál s Petunií, se ocitl tak blízko Sylvie, že se špičkami svých kecek téměř dotýkal jejích sandálů. Rukou se o ni otřel a ona se usmála.

„Jak to děláš?“ zeptal se. „Jak hypnotizuješ slepice?“

„Chce to cvik,“ odpověděla Sylvie.

„Umíš hypnotizovat lidi?“ zněla další chlapcova otázka.

„Jasně,“ potvrdila. „Se sestrou to zkusíme každou chvíli.“

„Uděláš to mně?“ V očích se mu zablýsklo a otrásl se vzrušením nad tou představou.

„Nevím,“ řekla Sylvie. „Možná.“

Chlapcova malá sestra se protáhla plotem z cedrových prken, aby se pomazlila s Lucy. Na plotě byl nápis, který sem namaloval otec:

LUCY, STÁTEM CHRÁNĚNÁ KRÁVA, SE NARODILA
NA PODZIM ROKU 1943. KDYŽ SE JÍ PODÍVÁTE
NA LEVÝ BOK, ZJISTÍTE, ŽE TU MÁ SKVRNU
VE TVARU SLAVNÉHO STÁTU VERMONT.

Lucy olízla děvčeti ruku svým mimořádně velkým jazykem, což u něj vyvolalo záchvat smíchu.

„Narodila se v ten den, co moje sestra – 16. září 1943,“ řekla Rose. „Sylvie a tahle kráva jsou jako dvojčata.“

Naklonila se, aby Lucy podržela na onom slavném místě. V tu byla její ruka velká jako celý Vermont. „Táta říká, že když se Lucy narodila, měl sen, ve kterém viděl motel, věž a chlív. Věděl, že lidi přijdou. A měl pravdu. Jste tady.“

„To on postavil tuhle velkou věž?“ zeptalo se děvče a stočilo pohled od krávy na příjezdovou cestu. Věž z kamene a betonu byla skoro deset metrů vysoká a široká necelé čtyři.

„Postavil ji v roce, kdy jsem se narodila,“ odpověděla Rose. „Všechno udělal sám – namíchal beton a v kolečku odtahal z kopce kameny.“

„Byl to dárek mámě,“ vysvětlila Sylvie. „Je Angličanka. Chtěl jí postavit její vlastní Tower, aby se jí nestýskalo po domově.“

Chlapec se usmál. „Tohle místo je skvělý. Je neuvěřitelný, že tu bydlíš. Máš věž, bazén, celý motel...“

„A Lucy,“ doplnila Rose.

„Je taková hebká,“ řeklo děvče a pohladilo krávu po srsti.

„Kdybych tu bydlel, nikdy bych nechtěl pryč,“ vyznal se chlapec.

„Já vím,“ potvrdila Rose. „Máme štěstí.“

„Já jednou odjedu,“ řekla Sylvie, sehnula se a propustila Petunii. Slepice začala klovat do prašné země. „Až vyrostu, pojedou do Hollywoodu.“

„Do Hollywoodu?“ vyhrkla Rose. „Ty pojedeš *do Hollywoodu*?“

„Proč?“ zeptal se chlapec.

„Hrát ve filmu,“ odpověděla Sylvie.

Chlapec se usmál. „Vsadím se, že budeš velká hvězda,“ řekl.

Nad nimi zatřepetal křídly velký oranžově a černě zbarvený motýl. Všimla si ho jen Rose. Udělala krok od plotu, aby k němu natáhla ruku. On se ale vznesl nad Sylvii a pak jí ladně usedl na rameno.

Chlapec se znovu usmál. Sylvie si toho všimla a dala se do smíchu. „Není to nádhera?“

„Je,“ opáčil chlapec, ale nedíval se přitom na otakárka.

Rose natáhla po otakárkovi prst. Chtěla ho pro sebe. *Vyber si mě*, vyzvala ho v duchu se vši naléhavostí.

Když se motýl k ničemu neměl, chňapla po něm, ale natrhla mu přitom jedno z papírově jemných křídel.

„Rose!“ sykla Sylvie. „Podívej, cos provedla! Jak můžeš být tak neopatrná!“

Rozběhla se k domu s raněným motýlem v dlani, aby požádala matku o pomoc. Rose ale věděla, že navzdory všem léčitelským schopnostem nemůže maminka pro záchranu zlomeného křídla nic udělat.

Chlapec z New Jersey se s odporem odvrátil. Šance, že Sylvie vyhoví jeho přání, byla pryč – nejspíš nadobro. Vzal za ruku svou malou sestru a navzdory jejím protestům, že se ještě dost nepomazlila s Lucy, ji odvedl k pokoji číslo 12. Rose zůstala s krávou sama. Pohladila ji a pak prsty několikrát prohrábla její zaprášenou srst, kterou tak důvěrně znala.

„Nemá pravdu,“ svěřila se Lucy, když přes rameno sledovala sestru, jak vbíhá hlavním vchodem do domu. Nebyla neopatrná. Byla naopak až příliš starostlivá. Dokonce tak, že někdy cítila, jako by jí srdce mělo puknout úzkostí.